

תדרוך

חובה לראות:

תל-אביב: ליידי איב, אהבונו כליכך, המיבצר הנוסתר, החבר של החברה שלי, מוכת ירח, הקי" סר האחרון. עיניים שחורות, נברת מסיבהנסה, ירושלים: חנות מעבר לפינה, מוכת ירח, קן הקוקיה.

חיפה: מוכת ירח, התפוז המכני, עיניים שחור רות, הקיסר האחרון, נברת מסיבהנסה.

תל אביב:

*** ליידי איב (פריו, ארצות-הברית)

שחקנית סופונובה בוגדל טיבעני כשופוטח בקאן

— פרסטון סטרג'ס בסאטירה חברתית מלפני 27 שנים על הרפתקנית המתאהבת ביוורש עשיר. סרט תוסס ומבריק עד עצם היום הזה, עם ברברה סטנוויק והגרי פונדה.

*** **אהבנו כליכך** (רב, איטליה) — סירטו הטוב ביותר של אטורה סקולה מגיע לארץ באיחור של 14 שנים. שלושה חברים סוקרים את מעשיהם מאז מילחמת העולם השנייה, את האיר דראלים שהיו ואת ניפוצם. ויטוריו גאסמן, נינו מאנפרדי ואלדו פאבריצ'י מבריקים.

*** **גברת מסיבהנסה** (הקולנוע, בית ציוני אמריקה, יפאן) — סאטירה שנונה של יוור איטמי על יחסם של בני ארצו לחובותיהם. עימות בין מפקחתיים עקשנית לבין גנגסטר קשות משעשע ושונה.

*** **מוכת ירח** (אורלי, ארצות-הברית) — שר זכתה לפרס האוסקר על הופעתה כאלמנה מנהלת-חשבונות, הזוכה לפריחה מחודשת כש היא מתאהבת באחי בעלה המיועד. אגדה חביבה לכל טעם. בבימוי גורמן ג'ואיסון.

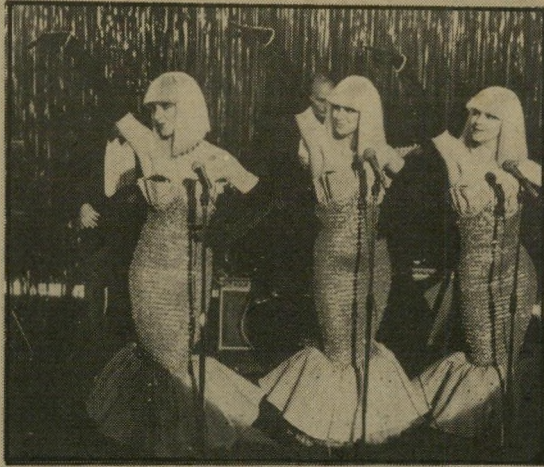
ירושלים:

*** **חנות מעבר לפינה** (מוסיאון, ארצות-הברית) — עוד פנינה קלאסית, הפעם של ארנסט לוביטש, לפי מחזה הונגרי. ג'יימס סטיוארט הצעיר, פקיד ראשי בחנות, המנסה לעצור את רהיבתה לצמרת של מרגרט סאליבן, העוברת החרשה.

*** **קן הקוקיה** (אוריון, ארצות-הברית) — סירטו עטוריהאוסקרים של מילוש פורמן, המביא את סיפורו האנטי-מימסדי של ג'ון קייסי על המפיכה במוסד לחולי-נפש. ג'ק ניקולסון קנה את עולמו בתפקיד הראשי.

חיפה:

*** **עיניים שחורות** (רבנות, איטליה) — ניקיטה מיכאלקוב הרוסי רקח עיבוד לכמה סיפורים של ז'וזפ וז'וזפ אולם לסרט אסי תטי ומעורר, החייב לא מעט גם לרוחו של פליני, וגם לביצוע המרשים של מארצ'לו מאסטרויאני בתפקיד הראשי. אליה סופונובה ובתמונה למע (לה בכל הדרה).

גודי דייוויס ושתי ידידות: איפה הסיפור?

עוד תסריט חלול באירועים ומושר. ארמסטרוונג, המודעת לכך, שולחת את המצלמה שלה לטיולים עצבניים ובלתי פוסקים על מני החוף והעיירה. טיולים, שאין להם שום שייכות לסיפור עצמו ואינם תורמים מאומה להבנתו, אבל עוזרים לזמן לעבור. אין ספק שראסל בויד הוא מן הצלמים הגדולים של היבשת השישית, ותורמתו חשובה ביותר כאן, אבל הצרה היא שצלם מעולה ושחקנים מוכשרים עדיין אינם יוצרים סרט. צריך סיפור של ממש, דמויות מפותחות כראוי ותוכן.

שם ישבנו וגם בכינו

סערת רגשות (דיזנגוף, תל-אביב, אוסטרליה) - השם העברי שנבחר לסרט (במקור שמו: גאות גבוהה) הוא הטעיה ממורשת, לפחות עד כמה שהדבר נוגע לסיגנון הבימוי והמישחק. אמנם נכון שהסיפור מזכיר מלודרמה יס-תיכונית סוערת ומרוחה להפליא, שבה המיקרה שולט בכיפה ובכל דקה ניתנת לצופה הזדמנות לפרוץ בבכי מר, אבל גיליאן ארמסטרוונג, הבימאית, שולש השחקניות, גודי דייוויס (השתיים עשו יחד את הקאריירה הנפלאה שלי), קלודיה קרוון כבתה, וז'אן אדל כחותנתה, משתדלות לגלות איפוק, במידה רבה ככל האפשר ואף מגלות ניכור מסוים.

זמרת-רקע לעת מצוא נתקעת בעיירה שכוחת-אל, אחרי שהבוס שלה מיטר אותה. מכוניתה מתקלקלת והיא נאלצת להישאר במקום עד שתתקן. תוך כדי כך היא מגלה שהבת, שנחנה עוד בהיותה תינוקת, והחותנת, שבידיה נשארה הבת, חיות באותו המקום. הבת, נערה בודדה שמבלה את רוב עיתותיה על שפת הים, נמצאת בתחילת גיל-ההתבגרות, ואילו הסבתא עובדת במפעל לאריות דגים והיא גם זמרת חובבת בשעות הערב. הופעתה החוזרת של האם בחיי השתיים יוצרת סידרת עימותים: האם שנתלה הבת הצעירה את זהות אמה האמיתית! האם תרשה להשתמש שהאם תגולל את הנכדה! והאמנם מסוגלת האם ליטול על עצמה את האחריות לטיפול בבת, כשהיא בעצמה חיה חיינוודים?

קייט בייקר וכריסטופר ריב: מי הסרסור?

כריסטופר (סופרמן) ריב מסוגלים להתמודד עם אפשרות מתוחכמת כזאת. הם בקושי מסוגלים לספל בעלילת-הפעם הפשוטה - עולם תחתון ומישטרה הצדים איש במצוקה. על רבדים עמוקים יותר אין מה לדבר. אמנם הרחוב הניו-יורקי האלים מרגש בסרט, והופעותיהם של מורגן פרימן כסרסור, וקייט בייקר כיצאנית, משכנעות בהחלט, אבל אין די בכך כדי להציל הסרט מבינוניותו. רעיון מעניין מאוד, שמוסס.

לחיות את הבלוף

עיתונות שחורה (סיוון, תל-אביב, ארצות-הברית) - לכאורה, נושא מרתק, לקוח מן החיים. עי-הונאי כושל שאינו מסוגל להמציא חומר מעניין למערכת שלו, הולך הביתה וממציא ראיון בלעדי עם סרסור שלא היה ולא נברא, ובו נחשפים פרטים על החיים והעסקים של הדמות המיקטיבית הזאת, החיה כביכול על מידרכות ניו-יורק.

הכתבה מכה גלים. גם העולם התחתון וגם המישטרה מאמינים לכל מילה הכתובה בכתבה והכתב האומלל מוצא עצמו לפתע במעמד של עד מבוקש על-ידי המישטרה, המ שוכנעת כי הסרסור המרואיין אינו אלא האיש הנחשד על ידם ברצח. ואילו החשוד, שהוא באמת סרסור, יוצא לצוד את העיתונאי, כדי שזה יסמך את ההוכחה לחפותו.

הפרשה עצמה מוכרת. הלא היא פרשת ג'נט קוק שהמציאה ראיון ומירסמה אותו בושינגטון פוסט ואף זכתה עבורו בפרס פוליצר, שנלקח ממנה בחזרה כאשר הסתבר הזיוף. אולם הסרט מציע ללכת צעד אחד נוסף, כלומר, לבדוק מה קורה כאשר המיקטיבית קמה על ממציאה, ויצורים, שכאילו קיימים בדימוין בלבד, קמים לפתע לתחיה ומאלצים את ממציאם לתת את הדין המלא על מעשיו. כאילו לא בדה את המעשה מליבו, אלא אכן חי אותה הלכה למעשה.

הצרה היא שלא הבימאי ג'רי שאצברג, ובוודאי שלא

חורחה סנאז ומריבל רדו: מגורה בלי הרף

הבימאי פרנאנדו טראבה שוקע בשיגרתיות מן הרגע ה ראשון. הוא יוצא מהנחות-ייסוד שובניסטיטיות שכל הנשים מתות לגבר, גם אם אינן מעוזות לומר זאת בקול, ואינו מצליח למלא את החללים הריקים של תסריט כושל.

לא זה בלבד שהיו סרטים רבים מספור שכבר עסקו בנושא זהה או דומה, אלא שרובם גם היו מוצלחים הרבה יותר.

אחות קטנה לנו

שנת ההתבגרות שלי (תכלת, תל-אביב, ספרד) - קישקוש יומי רני ובלתי-חיוני, שאינו יותר מעוד סרט-התבגרות, שעיקרו כיצד מג' לה נער בן 15 את סודות המין. מיקום העלילה, בסוף מיל-חמת-האזרחים בספרד, אינו אלא תירוץ קלוש להעמיד פנים שיש כאן אמירה פוליטית.

העלילה כולה מתרחשת כמה שמסתבר, לפי הומרי-הפיר" סוס המלווה את הסרט, כסנאטוריום לטיפול בילדים חולי-שחמה, המשמש גם כפנימיה שבה יכולים הילדים להמשיך בלימודיהם. הדבר היחיד בסרט שרומז כי אכן מדובר בסנאטוריום הוא נוכחותן של אחיות חתיכות, המעבזות ללא הרף. כולן מיוחמות במידה זו או אחרת, ואף אחת מהן אינה עוסקת בשום דבר שדומה, ולוא במקצת, לטיפול רפואי.

המושג עלילה מוגזם במיקרה זה, כי במשך מחצית הסרט אפשר לראות את הנער, שהוא הרבה יותר מבוגר משאר הילדים במוסד, מגורה בלי הרף מן הנוכחות הנשית המא-סיבית סביבו, מאונן במרץ בכל פעם שהוא רואה רגל חשופה, עוקב בדריכות אחרי צילה של אחות מתפשטת, ואחר-כך רושם בקפדנות כל פליטת-זרע בלוח-השנה הפרטי שלו. במחצית השניה של הסרט מופיעה אחות קטינה כבת-גילו, שבעזרתה הוא עובר מטיפול עצמי לעבודה בצמד.